O suferinţă congenitală, o neîmplinire organică par legate de faptul împărţirii şi al substanţei separate. Întâmplarea pare uneori fără şir şi fără noimă, alteori are un rost şi dezvăluie o soartă. Lumea are, deci, un caracter complex, la care poate fi util să ne uităm de aproape.

1. Fiinţa ca întreg. Firea ca lume şi vreme

Noţiunile de spaţiu şi timp – cele dintâi prin care trece mintea omului, ca printr-o sită, ideea de existenţă – nu sunt obişnuite poporului român, în vorbirea lui zilnică.

Românul, când vrea să situeze un lucru în spaţiu, vorbeşte de „loc" şi, când îl întrebi de timp, îţi răspunde despre „vreme". Ce legătură au însă, acest timp şi acest loc, cu ceea ce este. Răspunsul nu e greu, la prima înfăţişare. El a fost dat, şi ceea ce vom spune aici nu e nou.

Locul şi timpul apar ca două vaste receptacole ale existenţelor particulare, care cuprind tot ce este, ca două cadre sau două vase, pe care aceste lucruri le umplu cu fiinţa lor.

Totalitatea acestor fiinţe care umplu timpul şi spaţiul cu fiinţa lor alcătuieşte firea, sub cele două aspecte ale ei: „lumea" şi „vremea",